

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

På Instagram inget nytt

Möller-Sibeliuss, Anna

Published in:
Vasabladet

Publicerad: 31/10/2020

Document Version
(Referentgranskad version om publikationen är vetenskaplig)

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:
Möller-Sibeliuss, A. (2020). På Instagram inget nytt: [Recension av Victor von Hellens diktsamling *Något i tiden håller på att ta slut*]. *Vasabladet*.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Victor von Hellens, något i tiden håller på att ta slut. Schildts & Söderströms 2020.

På instagram inget nytt

Victor von Hellens är ekonomie magister och copywriter, född i Åbo och bosatt i Helsingfors. Hans debutsamling "något i tiden håller på att ta slut" har en titel med apokalyptisk klang och sådana stämningarna finns också i texten. Men framför allt beskriver han vardagen ur ett ungt manligt perspektiv på ett sätt som känns ganska självbiografiskt (vilket det inte behöver vara) och samtidigt representativt på ett allmänare sätt.

Diktsamlingen har en narrativ karaktär och kan läsas som en någorlunda sammanhängande lyrisk berättelse med olika episoder ur diktjagets liv: möten med personer, minnen från uppväxttiden, scener ur arbetslivet, resor, stunder i vardagen, besök i föräldrahemmet och reflektioner kring allt detta.

von Hellens text känns på sätt och vis bekant och för tankarna främst till förra sekelskiftets dekadenslitteratur, där den desillusionerade flanören strövar omkring i storstaden, gör sina iakttagelser och reflektioner, har sina erotiska eskapader och estetiserar sin existentiella tomhet.

Men här uppdateras allt det med en ny generations erfarenheter: man lyssnar på podcasts, skypar, går omkring med take away-muggar och hörlurar och följer med sociala medier: "på instagram inget nytt / på ingenstans inget nytt / på ingenting inget nytt".

2020-talets "flanör" nöter inte heller en och samma stads trottoarer utan kollar skärmen eller tar flyget till nästa huvudstad när det känns så. I övrigt verkar det som en sundare generation än till exempel Bertel Gripenbergs, för här dricks bara kaffe och den mörka destruktiviteten verkar inte locka – kanske har den genomskådats som en av de större illusionerna vid det här laget?

Till uppdateringarna av det litterära arvet hör också genusmedvetenheten som får en komisk gestaltning när diktjaget i sin impuls att köpa glass till sin tinderdejt måste reservera sig mot alla tänkbara missförstånd: det handlar inte om kön, pengar, makt... han vill bara köpa henne en glass!

Desto aningslösare beskrivs jagets socialt privilegierade ställning i andra avseenden: den välbeställda västerlänningens obekymrade flygande trots rådande klimatkris och överklassmarkörerna i de finlandssvenska referensramarna.

Det finns en civilisationskritik, om än mild, i von Hellens text, en medvetenhet om att "den moderna människan / alltid har en känsla av att något fattas". Det finns också en blick för det värdefulla och fina i ögonblicken. En gryende kärlek till en kvinna. En vitsippsbukett som diktjaget plockar i diket en morsdag. Minnen av parknätter med vännerna i hemstaden "och en fucking Fibonachi skyline full av möjligheter / vrål". Minnet av en morfar som varsamt kastar upp honom i luften. Och kanske skrivandet.

Boken är dedikerad till "alla som inte ännu börjat skriva", vilket kan förstås som att de presumtiva läsarna skulle behöva förlösas till ett eget skrivande. Kanske betecknar just den verksamheten ett slags utväg ur tomheten, ett hopp om skapande och mening i största allmänhet.

I samlingens sista dikt försöker jaget skriva brev för hand men handstilen vill inte ta sig, det blir bara stela streck som varken han själv eller någon annan kan tyda. Blir slutsatsen ändå den alltså, att det inte går att skriva och kommunicera?

Jag tänker att det snarare handlar om att det inte går att återvända eller att vara nostalgisk. Den som skrivit på tangenter och formulerat sig i sms kan knappast tolka sig själv och sin värld i det handskrivna brevvets form. Men det finns andra möjligheter, vilket von Hellens egna dikter också visar. Att han blickar bakåt känns ändå sympatiskt och gör knappast hans skildring av nuet mindre intressant.

Anna Möller-Sibelius